

הַלְבוֹת בָּלִים פֶּרֶק כֹּה

א. כָּל פְּשׁוּטֵי כָּלִי עֵץ הָעֲשׂוּיִין לִישִׁיבָה אוֹ לִשְׁכִּיבָה אוֹ לְרִכִּיבָה מִטְמְאִין בַּמִּדְרָס, כְּגוֹן הַמָּטָה וְהַכֶּסֶּא וְכִיּוּצָא בֵּהֶן. הַמָּטָה וְהַכֶּסֶּא שְׁלֵמִת, וְכֶסֶּא שְׁלֵפֶלָה, וּמִשְׁבֵּר שְׁלַחֲיָה, וְכֶסֶּא שְׁלֹכּוּבִים שֶׁהוּא כּוֹרֵס עָלָיו אֶת הַכָּלִים, וְכֶסֶּא שְׁלֵקָטָן שֵׁישׁ לוֹ רִגְלִים אֶף עַל פִּי שְׁאִין בּוֹ גְּבֵה טַפַּח כָּל אֵלּוֹ מִטְמְאִין בַּמִּדְרָס.

ב. כֶּסֶּא שְׁלִבְרֹזֶל שְׁעוֹשִׁין בְּבֵית הַכֶּסֶּא, וְהַעוֹר נָתוּן עָלָיו הֲרִי הוּא מִטְמֵא בַּמִּדְרָס וּבִשְׂאֵר טְמָאוֹת. הַפְּרִישׁ הַעוֹר הַמְּחַפֵּה עַל הַבְּרֹזֶל הַעוֹר מִטְמֵא בַּמִּדְרָס, וְהַבְּרֹזֶל מִטְמֵא בִשְׂאֵר טְמָאוֹת אֲבָל לֹא בַּמִּדְרָס. טֶרֶסְקָל שְׁלִגְמִי וְכִיּוּצָא בּוֹ הַמְּחַפֵּה בַּעוֹר, מִטְמֵא בַּמִּדְרָס וּבִשְׂאֵר טְמָאוֹת; הַפְּרִישׁ הַעוֹר מֵעָלָיו, הַעוֹר מִטְמֵא בַּמִּדְרָס, אֲבָל הַטֶּרֶסְקָל טָהוֹר מְכֻלּוּם, שֶׁהֲרִי נַעֲשֶׂה כְּשִׁבְרֵי כָּלִים.

ג. סִפְסָלִין שְׁבִמְרַחֵץ, שִׁשְׁתֵּי רִגְלָיו שְׁלִסְפָסֶל שְׁלַעֵץ מִטְמֵא בַּמִּדְרָס. הִיתָה אַחַת שְׁלַעֵץ, וְאַחַת שְׁלִישִׁישׁ אֵינוֹ מְקַבֵּל טְמָאָה. נִסְרִים שְׁבִמְרַחֵץ שִׁשְׁגָמָן, אֵינָן מְקַבְּלִין טְמָאָה, שְׁאֵינָן עֲשׂוּיִין לִישִׁיבָה, אֲלֹא כְּדִי שִׁיחִיו הַמִּים מֵהַלְכִין תַּחְתֵּיהֶן.

ד. הַסֵּל וְהַכִּלְכֶּלָה שְׁמֵלָאֵן תָּבֵן אוֹ מוֹכִין אֶף עַל פִּי שֶׁהִתְקִינָן לִישִׁיבָה אֵינָן מְקַבְּלִין טְמָאֵת מִדְרָס, שְׁאֵינָן רְאוּיִין לִישִׁיבָה. וְאִם סִרְגָן בְּגָמִי אוֹ בְּמִשִּׁיחָה עַל פִּיהֶן, הֲרִי אֵלּוֹ מִטְמְאִין בַּמִּדְרָס.

ה. קוֹרֶת בֵּית הַבַּד שְׁעֲשֶׂה רֹאשָׁהּ הָאֶחָד כֶּסֶּא אֵינוֹ מִטְמֵא בַּמִּדְרָס, מִפְּנֵי שְׁאוּמְרִין לוֹ עֶמֶד וְנַעֲשֶׂה מְלֹאכְתָּנוּ. אֲבָל אִם קָבַע אֶת הַכֶּסֶּא בְּקוֹרֶת בֵּית הַבַּד, הַכֶּסֶּא מִטְמֵא מִדְרָס; וְאִם דָּרַס הִזָּב עַל הַקּוֹרָה, לֹא נִטְמֵא הַכֶּסֶּא.

ו. וְכֵן אִם קָבַע הַכֶּסֶּא בְּקוֹרָה גְּדוּלָּה. עֲשֶׂה רֹאשׁ הַקּוֹרָה הַגְּדוּלָּה כֶּסֶּא אֵין טְמֵא אֲלֹא מְקוֹם הַכֶּסֶּא בִּלְבָד, וּשְׂאֵר הַקּוֹרָה טָהוֹר. וְכֵן הַדִּין בְּכֶסֶּא שֶׁקָּבַעוּ בַּעֲרֵבָה, שֶׁהוּא טָהוֹר.

ז. קִצַּת הַקּוֹרָה שְׁמֵתֶקֶן אוֹתוֹ הַמִּסְתֵּת אֶת הָאֶבֶן לִהְיוֹת יוֹשֵׁב עָלָיו, הֲרִי מְקוֹם יְשִׁיבָתוֹ מִטְמֵא בַּמִּדְרָס. מְקוֹם יְשִׁיבָה שְׁאֲחֹרִי הַקְּרוֹן טָהוֹר, שְׁאֵינָהּ אֲלֹא יְשִׁיבַת צֶעֶר. רֹאשֵׁי כָּלִנְסוֹת שֶׁהָאֶמְנִין יוֹשְׁבִין עָלֶיהֶן, וְשָׁפִין אֶת הָאֶבְנִים וְכִיּוּצָא בֵּהֶן טָהוֹרִין.

ח. וְכֵן כֶּפֶת שְׁלִתְמָרָה שֶׁהוּא יוֹשֵׁב עָלָיו אֶפְלוֹ גְּבֵה טַפַּח טָהוֹר, שְׁאֵין זֶה כָּלִי. וְכֵן בּוֹל שְׁלַעֵץ אֶף עַל פִּי שֶׁסָּרְקוּ וְכִרְכְּמוּ וַעֲשֶׂהוּ פָּנִים לְשַׁעַר וְכִיּוּצָא בּוֹ, אֵינוֹ כָּלִי; וְלֹא מְקַבֵּל טְמָאָה, עַד שִׁיַּחֵק בּוֹ.

ט. רֹאשֵׁי כָּלִנְסוֹת שֶׁהֵן חֲקוּקִין אִם חֲקָקָן לְדַעַת, מְקַבְּלִין טְמָאָה. מִצָּאֵן חֲקוּקִין אִם חִשָּׁב עָלֶיהֶן, מְקַבְּלִין טְמָאָה מִכָּאֵן וְלִהָבָא; וְאִם חִשָּׁב עָלֶיהֶן חֲרַשׁ שׁוֹטָה וְקָטָן, אוֹ אָדָם שְׁאֵינָן שְׁלוֹ טָהוֹרִין. וְכֵן כָּל כִּיּוּצָא בֵּהֶן מִדְּבָרִים שְׁאֵינָן מְקַבְּלִין טְמָאָה אֲלֹא בְּמַחְשָׁבָה שְׁאֵין לָהּ מַחְשָׁבָה מוֹעֵלֶת, אֲלֹא מַחְשָׁבַת בְּעָלִים שֶׁהֵן בְּנֵי דַעָה.

י. הָעוֹשֶׂה כִּיפָּה מִן הַשְּׂאוֹר, וְיִבְשֶׁה וְיִחַדָּה לִישִׁיבָה הֲרִי בְּטָלָה מִתּוֹרַת אֶכָּל, וּמִטְמָאָה בַּמִּדְרָס: שֶׁהֲרִי הִיא מְשַׁמֶּשֶׁת תְּשַׁמִּישִׁי הָעֵץ.

יא. מַחְצֵלֶת הַקֶּשׁ, מִטְמָאָה בַּמִּדְרָס; וּמַחְצֵלֶת הַקְּנִים וְשִׁלְחָלָף

טהורה, מפני שאינה ראויה למדרס. ושאר המחצלות אם
עשאה לשכיבה, מקבלת טמאה; עשאה לסכוד, טהורה.
עשאה סתם אם היתה גדולה, סתמה לסכוד; והקטנה, סתמה
לשכיבה. ומחצלת שעשה לה קנים לארפה טמאה מדרס,
שעדין ראויה לשכיבה; עשאן כמין גם, טהורה. עשה קנים
לרחבה אם אין בין קנה לחברו ארבעה טפחים, טהורה.

יב. נחלקה לרחבה, עדין מקבלת טמאה. נחלקה לארפה,
ונשתירו בה שלושה מעדנים שלששה טפחים עדין היא ראויה
למדרס, ומטמאה; פחות מכאן, טהורה. וכן אם התיר ראשי
מעדנים, טהורה. ואף טמאת מדרס לא תקבל המחצלת, עד
שתגמר מלאכתה ותתקנב כמו שבארנו.

יג. תבה שפתחה מלמעלן טהורה מן המדרס, שאינה ראויה
לישב עליה; ומקבלת שאר טמאות. ושפתחה מצדה טמאה
במדרס, ובשאר טמאות. עגלה שלקטן מטמאה במדרס, שהרי
נשען עליה. מקל שלזקנים טהור מכלום, שאינו אלא לסייע.

יד. סנדל שלסדין, והוא סנדל שלעץ הרי הוא מטמא במדרס,
מפני שהסיד פעמים מטיל בו עד שמגיע לביתו. קב שלקטע
שיש בו בית קבול כתייתן מטמא בשאר טמאות, מפני בית
קבולו, ומטמא במדרס, שהרי נשען עליו.

טו. ואלו טמאין משום מרכב: מרדעת שלחמור, וטפיטן
שלסוס, וכר הגמל, ואכף שלנאקה, וכל כיוצא בהן. הלוחות
שמניחין על גבי החמור, ואחר כך נותנין עליו המשאוי
טהורות; ואם היתה ראויה למרכב, טמאה.